

ИЗЛЕЗЕ НОВИЯ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 185** на Енорийски лист "Благовестие". Може да го намерите по-долу*

[Енорийски лист Благовестие, брой 185](#)

ПАСХА

Отпразнуването на Великден или на Пасхата започва с кръстен ход около храма. Свещите, носени от християните, се запалят от великденската свещ на първия свещенослужител. Сам той запалва своята свещ от централното кандило на седмосвещника. Това е символ на разпространението на Христовата светлина в света от единия извор на светлината – Бога.

Християните, със запалени свещи в ръце, а свещенослужителите взели кръст, Евангелие и иконата на Възкресението, отиват, по подобие на мироносиците и на св. апостоли, към Гроба Господен. През време на кръстния ход се пее от певците стихирата на шести глас: "Воскресение Твое, Христе Спасе..." ["Воскресение Твое, Христе Спасе, Ангели поют на небесех, и нас на земли сподоби чистым сердцем. Тебе славить" (Стихира на утр., гл. 6)]

Когато процесията пристигне на определеното място, пред или около храма, предстоятелят произнася възгласа: "Слава святей и единосущней и неразделней Троице.."; с него започва пасхалната утрения. След това се пее по три пъти от свещениците и от певците тропаря на Възкресението. Предстоятелят произнася подир това стиховете от 67-я псалом, а певците след всеки един от тях пеят "Христос воскресе".

По-нататък богомолците, при особен ритуал, влизат в храма. Започва пеенето на пасхалния канон, съставен от св. Иоана Дамаскина в VIII век. През време на утренията, верующите държат в ръцете си запалени свещи в знак на тържество и духовна радост, а свещенослужителят, с кръст и свещ в ръка, излиза от св. олтар, кади и на всички известява радостната вест за

победата, удържана от Спасителя, с думите: “Христос възкресе”.

След изпяването на ексапостилария, “Всякое дыхание да хвалит Господа” [Пс. 150:6], воскресните и хвалитни стихирни на глас първи и пасхалните такива на глас пети, вместо велико славословие се изпява три пъти “Христос възкресе” и започва последованието на Литургията. В началото на пасхалната литургийна служба се пее “Христос възкресе” и се казват стиховете на 67-я псалом. След малкия вход се пее “В църквах благословите Бога Господа от източник израилевих”, а вместо Трисвятое – “Елици во Христа...”

Автор: Архим. Йона, Учебник по Литургика

Източник: pravoslaviето.com

ПАСХА В ЙЕРУСАЛИМ

а Гроба Господен в Йерусалим

Чакано-дочакано! Когато старият патриарх запя: „Христос възкресе“, тежка плоча се смъкна от душите ни. Почувствахме се като ангели, сякаш самите ние възкръснахме! Веднага забучаха бурните възклицания на народи и племена, подобно на шума на много води – долу около Гроба, горе на Голгота, по галериите, по колонадите, по прозорците: навсякъде, където имаше място дори колкото за едно човешко стъпало, се тълпяха хора.

Тъй изразяват радостта си нашите африкански и азиатски братя: за нас европейците това е необичайно, но такива са хората на Изток. Страдание до екстаз и радост до екстаз. През Страстната седмица те ридяха на глас до Гроба Господен, целуваха Гроба, притискаха лица и ръце до него, биеха се в гърдите, нареждаха. А на сутринта – викове на буйна радост. Те са като деца – искрени и невъздържани, но нима Господ не е обещал Небесното Царство именно на

децата? Веднъж един копт каза за европейците: „Знаят да се смеят, но не знаят да се радват“. Радостта на източните хора без смях е особено възвишена, духовна радост.

Да възкръсне Бог и да се разпръснат враговете Му (Пс. 67:1) – пее Патриархът „Христос анести!“ – пеят гърците. Гробът се превърна в рай, мястото на мъченията – в извор на радост. Всички държим свещи в ръцете си, но душите ни са по-светли от тях. „Христос воскресе!“ – пеят руснаците. Дивно, умилно и меко като коприна, както само руснаците умеят. Ала в този миг и на това място и най-лошото пеене изглежда пленително, и най- грозното лице-прекрасно. В светлината и радостта на Възкресението всичко се променя, всичко се преобразява: и гласовете, и лицата, и предметите. Всичко около нас е прекрасно, всичко е чисто, свято, райско.

„Христос воскресе!“ – пеят арабите, тропайки с крака и пляскайки с ръце. Сълзи текат по лицата им и блестят в светлината на хилядите свещи и кандила. Сълзите, израз на скръб, изразяват радост. Ах, колко велика е човешката душа в своята искреност! По-велик е само Бог и Неговите Ангели!

„Христос воскресе!“ – пеят сърби, копти, арменци, българи, етиопци, ветри – всеки на своя език и по своя си начин. Но всички пеят прекрасно. Казвам ви, всички хора около нас изглеждат красиви и добри. Това е чудо, което само възкръсналият Христос може да извърши. Това е и единствената истинска основа на братството между хората – да виждаш всички красиви и добри!

След като всички народи изпяват пасхалния тропар, край Гроба Господен тръгва литийно шествие. Азиатци с фесове, африканци с чалми пеят някаква своя песен, пляскайки в такт с ръце и крака:

Една е истинската вяра,

православната вяра!

Следват Канонът и Литургията. Но четенето и пеенето се заглушават от същата победна песен: „Христос възкръсна от мъртвите!“

На разсъмване пасхалната служба в храма завършва, но продължава в душите ни. Започваме да гледаме на всичко в светлината на Христовата възкръсна слава и всичко изглежда по-различно от вчера, по-красиво, по-смислено, по-славно. Само в тази пасхална светлина животът добива смисъл.

По пладне се служи Антипасха: величествено литийно шествие през Светия град и четене на Евангелието на много езици. След това наблюдаваме как арабите танцуват с мечове и носят патриарха на ръце.

Иска ни се да се спуснем до руската църква „Св. Магдалена“ в Гетсимания. А и сме поканени от милите руски сестри. И така, тръгваме отново по пътя на Страданиято. Но виж ти: сега той е съвсем друг – красив и светъл. Колко леко е станало в душата ни. Христовата победа погълна смъртта, а с нея и мъката и страданиято. Тъй силен е блясъкът на възкресната светлина, че не

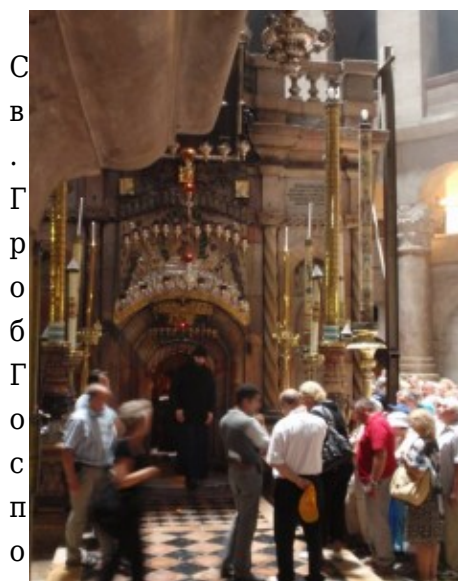
виждаме нищо освен нея.

Воистину, воистину воскрес!

Автор: Св. Николай Велимирович

зточник: „До изгонените от рая. Мисионерски писма“, изд. „Покров богородичен“, София 2012 г.

ОТ ЙЕРУСАЛИМ НА ВЕЛИКА СЪБОТА

С
в
.
Г
р
о
б
Г
о
с
п
о
д

ен в Йерусалим

Ето ни в Йерусалим – най-голямото духовно бойно поле в историята на човешкия род. Това е Косово поле на човечеството. Тук са се водили много битки между войските на Небесното и земното царство. На това място Пълководецът на небесното войнство, нашият Спасител Иисус Христос е водил главната битка и е спечелил главната победа. Всички битки, които Неговата светоносна войска е водила след това, приличат на Неговата битка – както по мъките, така и по победите.

Вече шест дни преживяваме мъките на нашия Господ. Обиколихме всички места, където Той е страдал, и напоихме всяко от тях със сълзите си. Душите ни са измъчени, но – чудно – физически се чувстваме добре. Спим малко, постим много, стоим на богослуженията с часове, по цял ден ходим нагоре и надолу из Светия град. И никой не е уморен, никой не е болен,

никой не се оплаква. Но душите са притиснати сякаш от надгробна плоча и нищо на света освен възкресението на нашия измъчен Господ не може да свали тази плоча и да ни възкреси. Едва чакаме тази страшна събота да отmine и да посрещнем преславната неделя.

Ех, къде са бачките (Бачка - историко-географска област, разделена между Сърбия и Унгария - бел. прев.) съботяни - да дойдат в Йерусалим и да изпитат душевните страдания, които ние изпитахме през тези шест дни? Тогава и през ум не би им минало да празнуват съботата вместо неделата. Ето, съботата не ни донесе никакво облекчение. В този ден ние преживяваме в пълнота страданията на нашия Господ, събираме в едно всички Негови мъки и чакаме неделата като облекчение, почивка и избавление.

- Какво се е случило днес с Господа? - попита един от поклонниците, Илия.

- Слязъл е в ада, за да яви Себе Си и Своето Евангелие на онези, които са умрели преди Неговото идване и така да вземе под Своя власт всички човешки поколения - минали, сегашни и бъдещи. На всички да яви истината и на всички да предложи спасение.

- Та нима съботяните празнуват слизането в ада, а не Възкресението на Господа?

Днес неколkokратно ходихме в храма на Гроба Господен. Искаше ни се да сме там непрестанно. Сякаш невидимият Домакин ни викаше при Себе Си на Голгота, за да изцери чрез Своите телесни рани раните на нашите души. Този храм се нарича и Храм на Възкресението. Свободно би могъл да бъде наречен и „Възкръсналият храм“, защото наистина той е възкръсвал няколко пъти. Езическият цар Адриан го разрушил до основи и на негово място поставил римската мерзост - идолите на Юпитер и Венера. Юлиан Отстъпник, арабският халиф Омар и персиецът Хозрой са го плякосвали и осквернявали един след друг. Но след смъртта на своите рушители храмът неизменно възкръсвал, и то в нова, по-голяма красота и слава. Не е ли това възкресение? Не е ли бил и Христовият кръст погребан под земята, а после възкръснал? О, велики Господи Христе, едничък непобедим и всемогъщ! И вещите, свързани с Твоето име, възкръсват, а какво остава за хората и народите! Какво остава за Теб, вечна Истина и вечни Животе!

Автор: Св. Николай Велимирович

Източник: „До изгонените от рая. Мисионерски писма“, Изд. „Покров богородичен“, София 2012 г.

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 11.04.2015

На 11. 04. 2015 отбелязваме паметта на:

Св. свмчк Антипа, еп. Пергамски

Житие на Св. свмчк Антипа, еп. Пергамски

[ЖИТИЕ НА СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК АНТИПА, ЕПИСКОП ПЕРГАМСКИ - 11042015>Житие на Св. свмчк Антипа, еп. Пергамски](#)

ОТ ЙЕРУСАЛИМ НА РАЗПЕТИ ПЕТЪК

Ето че настъпи денят на най-голямото престъпление, извършено някога под слънцето. Ден на страх и срам за човешката съвест до края на времето. На този ден вярващите имат обичай да извървяват мислено или с нозете си пътя на страданието – пътя, по който Господ, носейки кръста Си, е вървял към Голгота.

Тръгнахме от Гетсимания, изкачвайки се нагоре. Отбихме се в дома на Йоаким и Ана, родителите на Родителката. Мислехме за нея, за майката на великото страдание. Дали е вървяла в онова страшно шествие? Не. Ще видим това по-късно.

Дворецът на Пилат. Вървим сякаш по пепелта на угаснал вулкан, но огънят на страстите и смрадта на неправдата още се усещат. Тук Учителят на Правдата е съден и осъден. Тук Човекът на Невинността е бичуван от беззаконниците. Не останало върху тялото Му и едно местенце здрава кожа. Евреите се погрижили за това през изминалата нощ. А римските войници с бичовете си задълбочавали Неговите рани. Онези, които учат римско право и римско законодателство, трябва да посетят това място, та да се погнусят навеки от безчовечността и неправдата.

Мястото, където Господ паднал под товара на Кръста. Как да не падне? Тежко Му било да

понесе в мълчание тази нощ, пълна с лъжливи обвинения, клевети и лъжесвидетели, с гаври и множество рани – според многото Му добри дела. О, Господи, де да бяхме и ние в този момент с Теб! Щяхме да понесем и Теб, и Кръста Ти на ръце! Тъй си мислехме, ронейки сълзи върху този път на болката, който би се превърнал в река на болката, ако всички християнски сълзи потекат по него. Блажен е Симон Киринеецът, който поел Христовия Кръст и облекчил мъките на Оня, Който пострада за всички хора!

Пред къщата на света Вероника. От прозореца видяла тя страшното шествие. Обезобразеното лице на Христос, приличащо на парче платно, пропито с кръв, слюнка, прах и пот, предизвикало жалост в нейното моминско сърце. Съжалила Го девойката, изтичала при Осъдения и изтрила с чиста кърпа лицето Му. Безмълвният Мъченик не можал да изговори дума на благодарност, но я възнаградил за милостта ѝ по друг начин – върху кърпата останал отпечатан Неговият образ.

Ето ни на мястото, където Богородица срещнала своя Син. Търсейки Го тук и там, тя излязла от една странична улица и изведнъж се намерила очи в очи с Него. Едва Го познала. Това ли е нейната Рожба? Тази страшна рана с големината на човек? Но с тази рана се изцери отравеният от греха човешки род. Нищо не ѝ казал Той. Нищо не Му рекла тя. Но душите Им се разбрали без думи. „Чедо мое – ридаела душата на Майката – пролет моя ясна, къде изчезна Твоята хубост?“

Най-после сме тук. Пред кървавата скала. Пред Голгота. Пладне е. Той е разпънат точно по това време. Чуковете отекват в душите ни. Стоим до три часа следобед, душите ни са в подножието на Кръста. Нека ги умие Христовата Кръв! В три часа Той предава Богу дух. В този миг природата се надига срещу човешкото беззаконие: земята се разтърсва и скалите се разпукват (Мат. 27:51); черно було покрива слънчевия лик.

Само възкресението може да бъде награда за една толкова безкрайна мъка. Само Христовото Възкресение може да даде мир на природата и на нашата съвест.

Автор: Св. Николай Велимирович

Източник: „До изгонените от рая. Мисионерски писма“, Изд. „Покров богородичен“, София 2012 г.

ДО ЕДНА ОБРАЗОВАНА ДЕВОЙКА: ЗА ПЕТТЕ ИИСУСОВИ РАНИ

Пишеш ми, че си чула от стари жени някаква „приказка“ за петте Иисусови рани и питаш как се е появила тя. Олеле, дъще, чети Евангелието! Олеле, скърби, не се посрамвайте пред Небето и земята с непознаване на своята вяра! Оставете всяко друго учение и четиво, докато първо не научите онова, което е най-важно и спасително. На първо място е науката за вярата, а след това са всички останали науки. В Англия всеки чете Светото Писание. И държавниците, и политиците, и писателите, и обикновените работници се стараят да осоят с думи от Светото Писание всички свои разговори, беседи, статии, книги, та да потвърдят и украсят своите човешки слова с Божествените слова като стъклен гердан с диаманти.

А петте Иисусови рани не са просто думи, а страшна действителност. Затова за тях трябва да знаеш повече. Две рани на ръцете, две рани на нозете, една – в ребрата. Всичките пет рани – от черно желязо и от черен грях човешки. Прободени са ръцете, които са благославяли. Прободени са нозете, които са вървели и водили по единствения правилен път. Прободени са гърдите, от които в охладнелите човешки сърца се е изливал огънят на небесната любов.

Синът Божи е допуснал да пронижат с желязо Неговите ръце заради греха на множество ръце – гори от ръце, които са убивали, крали, палили, грабили, вършили насилия. И да прободат нозете Му, заради греха на много нозе – гори от нозе, които са бързали за зло, които са съблазнявали невинността, потискали правдата, осквернявали светините, потъпквали доброто. И да прободат гърдите Му заради многото вкаменени сърца – планини от каменни сърца, в които се е раждала всяка злоба и безбожие, хулни помисли и скотски желания, в които през всички векове са съзрявали пъкленни планове на брат срещу брата, на съсед срещу съседа, на хората срещу Бога.

Иисусовите ръце са прободени, за да се изцерят от грешните дела всички ръце; Иисусовите нозе са прободени, за да се отвърнат от лошите пътища всички нозе; Иисусовите гърди са прободени, за да се умие от грешни желания и помисли всяко сърце.

Когато страшният английски диктатор Кромвел започнал да отнема манастирските имоти, а самите манастири да затваря, народното негодувание по английската земя се изляло в литийно шествие от няколкостотин хиляди души. Отпред носели хоругви с надпис: „Пет рани Иисусови“, пеели духовни химни и извършвали богослужения под открито небе. Страшният диктатор се изплашил. Изплашил се от хоругвите повече от всичко друго и смекчил своето насилие.

Нека петте Иисусови рани те научат, девойко, да приковаваш своите пет сетива към Живия Бог. Петте Иисусови рани са пет извора на пречиста кръв, с които е умит човешкият род и земята е осветена. От тези пет извора е изтекла кръвта на Праведника, цялата – до последната капка. Чудотворящият Господ, Който е умножил петте хляба и с тях е наситил пет хиляди гладни, непрестанно, върху хиляди олтари умножава тази Своя пречиста Кръв и с нея храни и пои милиони вярващи. Това е Светото Причастие, дъще Иисусова.

Подслони се духом на Велики Петък край Светата Божия Майка под кръста, та и теб да умие животворната кръв от петте Иисусови рани. И с очистена и оживотворена душа да можеш в Неделя заедно с мироносиците радостно да извикаш: Христос възкресе!

Автор: Св. Николай Велимирович

Източник: „До изгонените от рая. Мисионерски писма“, Изд. „Покров богородичен“, София 2012 г.

ДО ЕДНО ПРАВОСЛАВНО СЕСТРИНСТВО: ЗА СЕДЕМТЕ ХРИСЛОВИ СЛОВА, ИЗРЕЧЕНИ ОТ КРЪСТА

Искате да знаете значението на онези седем слова, които Господ е изрекъл от кръста. Нима не са ясни? Първото слово: *Отче, прости им, понеже не знаят, що правят*. С тези думи Господ първо е показал милостта си към Своите убийци, чиято злоба не стихнала дори по време на кръстните Му мъки. И второ, провъзгласил от върха на Голгота една известна, но често забравяна истина, а именно – че злодейците никога не знаят какво вършат, убивайки праведника, те всъщност убиват себе си, а праведника прославят. Погазвайки Божия закон, те не виждат воденичния камък, който невидимо се спуска над тях, за да ги смаже. Подигравайки се на Бога, те не виждат как лицата им се превръщат в скотски муцуни. Опиянени от злото, те никога не знаят какво вършат.

Второто слово: *Истина ти казвам: днес ще бъдеш с Мене в рая*. Тези думи са отправени към покаялия се на кръста разбойник. Те са много утешителни за грешниците, които се покаяват поне в последния час. Божията милост е неизказано голяма. Господ изпълнява своята мисия и на кръста. До последния си дъх спасява онези, които показват и най-малкото желание за спасение. Третото слово: *Жено, ето син ти! Тъй каза Господ на Своята майка, която стоеше под кръста с разпъната душа*. А на свети апостол Йоан каза: *Ето майка ти!* С тези думи Той показва синовната грижа, която всеки дължи на родителите си. Ето, виж – Онзи, Който е дал на хората заповедта: Почитай баща си и майка си, Сам изпълнява Своята заповед до последния Си час.

Четвъртото слово: *Боже Мой, Боже Мой! Защо си ме оставил?* Тези думи свидетелстват колкото за немощта на човешката природа, толкова и за Божията прозорливост. Защото страда

човекът. Но под човешкото страдание има една тайна. Вижете, единствено тези думи са могли да съкрушат ереста, която в по-късните времена е разтърсила Църквата и която неправилно е учила, че на кръста е страдало Божеството. А Вечният Син Божи тъкмо затова се е въплътил като човек, за да може като човек, с тяло и душа, да пострада за хората и да умре за тях. Защото ако в Христос е страдало Божеството, това означава, че Божеството в Христос е умряло. А това е недопустимо дори и да се помисли. Вникнете колкото е възможно по-дълбоко в тези велики и страшни думи: Боже Мой, Боже Мой! Защо си ме оставил?

Петото слово: *Жаден съм*. Христос пролял много кръв. Оттук и жаждата. От запад слънцето вече било напекло лицето Му и заедно с другите мъки Му причинявало страшни страдания. Естествено било да е жаден. Но, Господи, дали наистина си жаден за вода, или за любов? Дали си жаден като човек или като Бог, или и едното, и другото? Ето, римският легионер Ти дава гъба, напоена с оцет. Единствената капка милост, която си получил от хората за трите часа висене на кръста. Римският войник смекчава Пилатовия грях – греха на римското царство спрямо Тебе – макар и с оцет. Затова Ти ще разориш римското царство, но на негово място ще съзидаш ново.

Шестото слово: *Отче! В Твоите ръце предавам духа Си*. Синът предава духа Си в ръцете на Своя Отец. Да се знае, че е дошъл от Отца, а не по Своя воля, както са го обвинявали евреите. Но тези думи са изречени още и затова, за да ги чуят и разберат будистите, питагорейците, окултистите и всички онези философи, които баснословят за прераждането на душите на мъртвите в други хора или животни, или растения, или звезди и минерали. Отхвърлете всички тези фантазии и вижете къде отива духът на умрелия праведник: Отче! В Твоите ръце предавам духа Си.

Седмото слово: *Свърши се!* Това не означава: „свърши животът“. Не, то означава: завърши мисията на изкуплението и спасението на човешкия род. Завърши и се запечата с кръвта и смъртта тук на земята божественото дело на единствения истински Месия. Свърши се мъката, а животът едва сега започва. Завърши трагедията, но не и драмата. На ред е последният величествен акт: победата над смъртта, възкресението, славата.

Св. Николай Велимирович
Из „Мисионерски писма“

http://pravoslavno-pomagalo.dir.bg/_wm/links/?df=767374

БЛАГОТВОРИТЕЛНА АКЦИЯ ЗА
ВЕЛИКДЕН

“Нова заповед ви давам, да любите един другия; както ви възлюбих, да любите и вие един другия.

По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако любов имате помежду си.” (Йоан 13:34-35)

На Велики четвъртък и на Велики петък, съответно 9 и 10 април, в столичния храм „Възнесение Господне” ще се събират *яйца и великденски козунаци*, които ще бъдат дарени на нуждаещи. Даренията ще се приемат двата дни, както следва: на Велики четвъртък (09 април) от 11:00 ч. до 17:00 ч., на Велики петък (10 април) от 11:00 ч. до 15:00 ч. Събраните дарения ще бъдат раздадени на социалните кухни за бедни и бездомни хора към столичните храмове „Св. пророк Илия” в ж. к. „Дружба” 2 и „Св. Георги Победоносец” в кв. „Дървеница”, където всяка неделя се изхранват общо около 500 души, както и на дома за деца, лишени от родителски грижи в с. Доганово (до Елин Пелин). Даренията се събират с благословението на отец Валентин, председател на храм „Възнесение Господне” (на бул. “Ситняково”).

НЕ ВЪРВИ ЛИ НЯКОЙ ПО ИУДИНИЯ ПЪТ?

Върви онзи, който, приемайки Тялото и Кръвта Господни в Евхаристията, ги приема без нужната вяра (като прост хляб и вино). и така смята, че с нищо не е длъжен на своя Спасител; онзи, който в храма показва някакво уважение към Светинята и когато се говори за грехове и измяна на закона, е готов подобно на Иуда да попита: “Да не съм аз, Господи?”, а извън храма явно се покланя на света и неговите кумири, продава безсрамно вярата и закона, срама и съвестта си. И така - с кого сте вие? С кого сте - не сега и не тук, в храма, а там,

където ще ви срещне изкушението, където може би ще трябва да се приемат несправедли чест и богатства или да се иде на кръста за истината?.. Но вие вече сте избрали това, което трябва – всеки от вас е казал: “Нито целувка ще Ти дам като Иуда!” Гледайте да не давате това адско целуване. Иначе някога то ще гори устата и сърцето ви с адски пламък! Всеки от вас е обещал да изповядва Господа подобно на благоразумния разбойник: внимавайте, изповядвайте Го! Случаи за това ще има много, защото и сега светът е такъв, какъвто е бил преди: целият лежи в зло и влече всички към злото. Стойте мъжествено против това зло и в себе си, и в другите...”

Автор: Йеромонах Серафим Роуз

Източник: pravoslaviето.com
